

JAN OKRUCKÝ

SHERLOCK HOLMES

ČTYŘI VRAŽDY V DOVERU
KRÁLOVSKÁ FLUSH
PŘÍBĚH ZMIZELÉHO ŠAMPIONA BLACKVINA

SHERLOCK HOLMES

Čtyři vraždy v Doveru

Královská flush

**Příběh zmizelého šampiona
Blackvina**

Jan Okrucký

Vydání první 2024

© Jan Okrucký

© Ilustrace: Romana Jirásková

© Ilustrace: Anna Loudová

© Mgr. Tomáš Zahradníček - TZ-one

ISBN: 978-80-7539-177-3 (ePub verze)

ISBN: 978-80-7539-178-0 (mobi verze)

ISBN: 978-80-7539-179-7 (PDF verze)

OBSAH

Čtyři vraždy v Doveru	4
Kapitola první	5
Kapitola druhá	14
Kapitola třetí	26
Kapitola čtvrtá	30
Kapitola pátá	40
Kapitola šestá	52
Kapitola sedmá	61
Královská flush	64
Kapitola první	65
Kapitola druhá	70
Kapitola třetí	78
Kapitola čtvrtá	81
Příběh zmizelého šampiona Blackvina	91
Kapitola první	92
Kapitola druhá	95
Kapitola třetí	106

SHERLOCK HOLMES

Čtyři vraždy v Doveru

Jan Okrucký

Ilustrovala:

Romana Jirásková

Kapitola první

Když den pomalu ustupoval večeru, drožka s Sherlockem Holmesem a doktorem Watsonem zastavila před hlavním vchodem zámku Dover. Oba přátelé z ní vystoupili a zaplatili drožkáři. To už k nim ale spěchali dva sloužící hraběte Douera.

„Prosím, následujte nás, pánové. Jste očekáváni,“ vyšlo z úst jednoho z nich. Tito sloužící zde čekali na příjezd obou přátel, měli nařízeno doprovodit je do hlavního sálu, kde již slavnost probíhala v plném proudu.

Vešli do vstupní haly zakončené velkou chodbou vedoucí do hlavního sálu tohoto zámku. Při vstupu do rozlehlého sálu spatřili mnoho významných hostů, mezi něž oba nyní patřili. Sotva si od kolemjdoucího sluhy vzali každý jednu sklenku s pitím, už u nich byl hrabě Dover a inspektor Lestrade.

Poté, co se všichni pozdravili a celou hodinu společně probírali všelijaké zážitky, navrhl hrabě Dover pokračovat v rozhovoru na venkovní terase. Společně vyšli ven, aby se nadýchali čerstvého vzduchu, venku pak začali rozebírat úspěšně vyřešené případy Sherlocka Holmese.

V tom se ozval z horního pokoje, určeného pro služebnictvo, výkřik, při kterém tuhla krev. Nato se všichni zúčastnění pánové rozeběhli zjistit, co bylo příčinou strašlivého výkřiku mladé služebné.

Proběhnuvše velkým sálem, vydali se po schodišti vedoucím z chodby vzhůru do horního patra, sloužícího výhradně služebnictvu. Postupně se k nim přidávali další a další zděšení hosté, neboť výkřik byl tak děsivý, že v tu chvíli v sále přestala hrát hudba a hosté strnuli hrůzou. Neustále jeden přes druhého kladli jednu a tu samou otázku: „Co se to tam stalo?“ Nikdo z přítomných však odpověď neznal.

Jakmile běžící zdolali schodiště, vydali se rozlehlou dlouhou chodbou k pokoji služebné Henriety Rothové. Byly to třetí dveře vpravo, tudíž přímo nad prostorným sálem, v němž se ještě před výkřikem nacházela většina návštěvníků. Hned, jak doběhli k oněm mírně pootevřeným dveřím, Sherlock Holmes do nich pravou rukou strčil.

Vběhli dovnitř. Před nimi se zjevil obraz jako z apokalypsy. Na posteli tu leželo tělo služebné Henriety Rothové. U těla chyběly všechny čtyři končetiny a kolem byla spousta krve.

Doktor Watson se ihned jal tělo ohledat. Sherlock Holmes si scénu nejprve důkladně prohlédl, načež začal prozkoumávat pokoj. Ostatní přibíhající se začali srocovat ve dveřích a na chodbě, a ačkoli se je inspektor Lestrade pokoušel vytlačit ze dveří pokoje zpět do prostorné chodby, neustále jejich počet vzrůstal.

„Paže a nohy Henriety Rothové byly odřaty sekerou, pánové,“ konstatoval doktor Watson třesoucím se hlasem. „Něco tak otřesného jsem jaktěživ neviděl.“

„Naprosto s vámi souhlasím,“ pronesl Sherlock Holmes a odmlčel se.

Inspektor Lestrade, jemuž se nakonec přeci jen úspěšně podařilo zvědavce přibíhající z hlavního sálu vytlačit ze dveří pokoje nazpět do chodby a zavřít za nimi dveře, se otočil směrem k místu, kde právě stál Sherlock Holmes a pronesl: „Co si o tomto hrůzostrašném činu myslíte vy, Holmesi?“

Po těchto Lestradových slovech se zrak všech přítomných upřel na slavného detektiva. Sherlock Holmes, jenž v tu samou chvíli vyhlížel ven z okna, se rychle otočil, na okamžik se zamyslel a pravil: „Již jsem řešil mnoho odporných zločinů, avšak žádný z nich nebyl takto zvrácený, ba zruďný. Promiňte, přátelé, ale nyní se musím ponořit do toku svých myšlenek,“ omluvil se a jal se prozkoumávat další části pokoje.

Jelikož jej zde přítomní pánové dobře znali a taktéž znali i jeho metody, přestali si ho všímat. A když do toho ještě zcela bledý

inspektor Lestrade vyzval všechny přítomné k opuštění místa činu, v poklidu se odebrali na chodbu za ostatními.

V pokoji, kde až do oné hrůzné události přebývala Henrieta Rothová, zůstali jen inspektor Lestrade, Sherlock Holmes a doktor Watson.

Jako první se ujal slova doktor Watson, a to ve chvíli, kdy právě dokončoval prohlídku rozbité hlavy Henriety Rothové. „Pánové, dle mého uvážení tato mladá žena zemřela ihned po zasažení obrácenou stranou sekery, a to přesně doprostřed jejího čela.

„Z toho tedy vyplývá,“ přerušil jej inspektor Lestrade, „že všechny čtyři končetiny jí byly odřaty až po smrti.“

„Ano, přesně tak, inspektore,“ dodal k tomu doktor Watson, „jen nemohu pochopit, proč jí to způsobili. Vždyť přece kdyby šlo o pomstu či o potrestání, odřali by jí končetiny zaživa a nechali je zde ležet. Ale oni je odnesli, což mi nedává žádný smysl,“ dokončoval myšlenku doktor Watson, když v tom mu do řeči opět vstoupil inspektor Lestrade.

„Doktore Watsone, jak víte, že bylo pachatelů více a ne jenom jeden?“

„To je naprosto jasné, inspektore,“ odpověděl doktor Watson a pokračoval ve svém výkladu. „Vzhledem k tomu výkřiku, který jsme dole zaslechli, se domnívám, že ji někdo držel za ruce a nohy a další jí poté zasadil smrtící úder sekerou. Před dopadem sekery na hlavu ještě stačila naposledy vykřiknout. Z toho lze soudit, inspektore, že vrazi byli nejméně tři až čtyři.“

„Ano, to by souhlasilo. Je to zcela logická úvaha, doktore Watsone,“ pochválil jej za výklad situace inspektor Lestrade. „Předpokládejme, že to byli muži. Znamená to tedy, že mladou služebnou tito tři, nebo čtyři muži překvapili, poté ji povalili na postel a přitom jí jeden z nich, zřejmě ten čtvrtý, zakryl ústa dlaní, než jí zasadil smrtící úder. Z tohoto důvodu vykřikla Henrieta Rothová pouze tehdy, když svou dlaň zvedl z jejích úst, aby mohl zasadit onen smrtící úder.“

„Výborně, inspektore,“ opáčil Sherlock Holmes, který se snažil

nalézt v pokoji nějakou konkrétní stopu, která by jej zavedla o krok blíže k tomu, co se zde skutečně odehrálo, zatímco se doktor Watson s inspektorem Lestradem zabrali do rozhovoru.

„Ó, ano, děkuji vám Holmesi,“ odpověděl Lestrade a odmlčel se.

Chvíli ticha, jež nastala, náhle přerušil hrabě Dover, který vstoupil do pokoje s otázkou: „A co mám nyní udělati se zde přítomnými hosty, pánové?“

Inspektor Lestrade se rychle podíval na Sherlocka Holmese. Ten mu jen nepatrně pokývl hlavou a inspektor Lestrade spustil: „Pane hrabě, vraťte se zpět do velkého sálu a pošlete všechny vaše hosty nazpět do jejich domovů. My si je zítra postupně obejdeme a s každým z nich si promluvíme. Dále pak vyšlete někoho informovat Scotland Yard a až toto učiníte, vraťte se zpět sem do pokoje, kde my mezitím promyslíme, jak budeme pokračovat v pátrání.“

„Ano, dobrá. Vše zařídím tak, jak jste řekl, inspektore,“ odpověděl hrabě Dover, načež vyšel z pokoje do chodby a zavřel za sebou dveře.

Inspektor Lestrade se opět ujal slova: „Holmes, věřím, že nám s tímto případem pomůžete, neboť se zde zcela jistě jedná o zapeklitou záležitost, kterou, jak jistě chápete, je třeba vyřešit dříve, než nastane v hrabství Dover panika.“

„Naprostou s vámi souhlasím, příteli,“ odpověděl Sherlock Holmes, „velice rád se ujmu tohoto případu a budu vám při vyřešení nápomocen. Avšak mé metody znáte.“

„Ano, jistě,“ odpověděl inspektor Lestrade, „tentokrát vám ponechám volnou ruku, pane Holmesi. Hlavně, ať ty vrahy dopadneme.“

„Všeho do času, inspektore,“ vrátil se do hovoru Sherlock Holmes a obrátil se na doktora Watsona. „A co vy, milý Watson? Budete mi nápomocen při zcela jistě nelehkém pátrání po těchto vražích?“

„Zajisté, Holmesi. Ale to vy víte.“

„Ano, vím,“ pousmál se Holmes. „Inspektore Lestrade, vše potřebné k tomuto případu zde již bylo řečeno. Až na několik maličkostí.“

„Maličkostí? Holmesi, již mne déle nenapínejte a sdělte mi konečně, na co jste přišel,“ skočil mu do řeči inspektor Lestrade.

„Tak tedy dobrá, přátelé,“ ujal se slova opět Sherlock Holmes, „jakým způsobem byla zde přítomná Henrieta Rothová zavražděna, je nám již patrně známo. Zbývá nám však několik nezodpovězených otázek, jako například, co pachatelé udělali s končetinami zavražděné, dále jak odsud odešli a jak se sem vlastně dostali.“

Inspektor Lestrade si vzal opět slovo: „To máte pravdu, Holmesi. No, nepochybuji, že vy už odpovědi znáte. Nebo se snad mýlím?“

„Ne, nemýlíte, Lestrade,“ opáčil Holmes, „ale hezky pěkně popořádku. Tak tedy, jakmile pachatelé odřali oběti končetiny, vsunuli je do pytlů na rýži. Poté setřeli stopy u postele a prchli dveřmi do chodby. A jelikož v té době jsme se sem nahoru blížili také my a s námi zvětšující se dav hostů, mnoho času jim na útěk nezbývalo. Z tohoto důvodu za sebou nezavřeli zcela dveře.“

Dále se domnívám, že vaše dedukce byla zcela správná, milý Watsone. A že byli opravdu čtyři, o tom svědčí stopy od špiček pevných bot obtisknutých zde do peřiny. Podívejte se, pánové,“ ukázal na rýhy obtisknuté v peřině. „Tento obtisk způsobil pravděpodobně čtvrtý muž, a to tehdy, když zaklekl na Henrietiny nohy, čímž jí znemožnil se bránit. Obě boty měl zapřené v peřině o špičky.“

Že se jedná bezpochyby o muže, o tom svědčí i onen fakt, že boty, které tyto stopy zanechaly, jsou dozajista pracovní obuví, kterou nosí pouze muži pracující na statcích. Také síla tlaku, kterou musel útočník vyvinout, aby dotýčnou Henrietu Rothovou znehybněl, musela být velká. Díky těmto otiskům předpokládám, že se dotýčná skutečně bránila.“

„Promiňte, Holmesi,“ vmísil se do řeči doktor Watson, „ale není mi zcela jasné, z čeho usuzujete, že pachatelé vložili končetiny do pytlů od rýže.“

„Zapomněl jsem vám onen důkaz odhalit,“ pokračoval ve svém výkladu opět Sherlock Holmes. „Za to se omlouvám, pánové. Takže přistupte tedy sem,“ vyzval oba přítomné, aby se přesunuli do blízkosti postele. Poté poklekl a ukázal na několik zrněk rýže, které patrně vypadly vrahům z oněch pytlů. Dále vyňal z okraje postele jakési vlákno, jež dříve bylo součástí některého ze zmíněných pytlů. To oba přítomné o pravdivosti Holmesových slov přesvědčilo.

Inspektor Lestrade se ještě zeptal: „Kudy se sem dostali, Holmesi? Myslíte, že dveřmi?“

„Nikoli,“ odpověděl Holmes pohotově. „Oknem.“

„Oknem, Holmesi?“ vmísil se do toho překvapený Watson, „okno bylo a je přeci zavřené.“

„Milý Watsone, jak jste někdy pošetilý! Samozřejmě, že když jsme vešli do pokoje, bylo okno již zavřené, neboť ho zavřeli hned, jak vnikli dovnitř. Podívejte, vidíte?“ Sherlock ukázal na slabě vydřenou rýhu na parapetu. „Tuto rýhu způsobilo lano či silný provaz, po kterém sem dovnitř ze střechy pachatelé slezli. Využili tmy a dole se konajících oslav.“

Takže jakmile sem vlezl první, zřejmě nejzdatnější ve šplhu, lano uchoopil, přiložil je k parapetu a pevně je držel. Díky tomu se příliš nehoupalo a ostatní tři po něm pohodlně sešplhali sem dolů. Jakmile sešplhal i poslední, několikrát silně lanem trhnul a to se uvolnilo. Předpokládám, že bylo zachyceno malou kotvičkou, která sice udrží šplhajícího, ale rovněž se při škrubnutí vysmekne z místa, kde je zaseknutá. Dále jen lano svinuli a schovali. Okno za sebou zavřeli, ukryli se a čekali, až sem Henrieta dorazí.“

„Neuvěřitelné, Holmesi. Jak si dokážete všimnout i tak zdánlivě nepatrných maličkostí,“ přerušil jej opět inspektor Lestrade.

„Děkuji za poklonu, inspektore,“ odpověděl Holmes.